

CULTURA ESPECTACLES

**El retorn
d'Enric
Marco al
món nazi**

**El cineasta
Santiago Fillol
enfrenta el
mentider a
la realitat**

**El Museu
Rodin
arriba a
Barcelona**

**'El pensador' i
'Els burgesos de
Calais' són a
la rambla
Catalunya**

Temps de vacances? Temps de teatre!
Els creadors s'afanyen a trobar idees
escèniques que interessin tota la família

Nombres, lletres i màgia

Teresa Bruna
BARCELONA

Els creadors d'arts escèniques, músics, audiovisuals... s'han esforçat perquè aquestes festes els seus espectacles interessin tota la família. Potser veient els menuts felïços ja n'hi hauria prou, però és d'agrair aquest interès per deixar-nos compartir amb ells moments de plaer i oci. És el millor regal de Nadal.

Comediants en això són uns mestres. Des dels principis, allà cap als 70, han sabut emocionar totes les edats. I aquestes festes (a partir del dia 27) seran al teatre Romea amb un paradigma del teatre familiar: *Num3r@lia*, dirigit per Joan Font. Es va estrenar fa un any al CosmoCaixa. Els que es van quedar sense entrades tenen una segona oportunitat.

Num3r@lia es podria definir com un musical també parlat –té força cançons amb trempera– que descriu els nombres i les seves simbologies, però sobretot demostra que són imprescindibles. Això s'explica amb coreografies, projeccions i colors a dojo. "L'espectacle segueix la història de l'Iu, un nen que a mesura que creix

**'Num3r@lia' diu
que sense
nombres res no
funciona. Són
l'estructura
invisible del món**

va descobrint la importància dels nombres. Un dia es lleva i no n'hi ha enlloc. Res no funciona, els nombres són l'estructura invisible del món", diu Jaume Bernadet, un històric de Comediants, coautor del guió. En Dospierre i Sudoku acompanyen l'Iu en el seu fascinant recorregut en el qual descobren d'on van sortir els nombres, quins són els màgics, què és el codi binari o el pi (el nombre perfecte). Els grans sortiran més fresquets per ajudar a fer deures.

Aquesta col·laboració de Comediants amb el Romea podria ser el principi d'una llarga amistat. "Feia temps que volíem portar Joan Font. Aquest és un teatre de directors però no hi havia

una línia de programació familiar. Estem parlant per acabar-la de definir i treballar junts", va dir Jordi González, responsable de continguts de Focus.

Com neix un poema

Poemes visuals és el títol del deliciós espectacle que la companyia Jordi Bertran presenta al Brossa Espai Escènic amb voluntat d'apropar el poeta als que no l'havien conegut. Combina actors amb formes manipulades que són un autèntic regal per a la vista.

El poeta arriba amb una maleta plena de lletres. Comença a jugar i s'adona que pot crear poesia sense escriure cap paraula. Les lletres viuen al seu món parti-

cular, diverteixen, fan coreografies, accions dramàtiques, prenen vida i es van convertint en altres coses.

Poemes visuals forma part de la trilogia *Recordant Joan Brossa* que Jordi Bertran dedica al poeta.

Tot aprenent anglès

La secció Viu el Teatre, que el Poliorama dedica a la família, ofereix aquest Nadal *La màgia dels Ki-Kids*. És un musical didàctic, pensat per als joves estudiants d'anglès, que es presenta en format bilingüe, tant pel que fa a les cançons com a les paraules. És una història d'amistat: una colla d'amics han de rescatar una nena que ha anat a parar a la lluna. "La vam estrenar fa

quatre anys al Condal i continua funcionant. Com que el Poliorama és més petit, hem hagut de reduir espai i els personatges han agafat molta més força", ens explica Guillem Albà, un dels protagonistes que queden del principi, quan hi havia hagut també Pablo Derqui. Interpreta diversos papers: "Faig tots els oficis, carter, bomber... d'una manera excèntrica, la meua és la part més còmica". En Guillem és un *pallasso contemporani* que actualment està treballant en tres muntatges a la vegada, alhora que prepara el seu proper espectacle amb l'Always Drinking Marching Band. L'autora del text és la pedagoga Roser Pujol i el director és Àngel

Mirador

Lluís Lloret

Indis, 'indies' i independentistes

La companyia Ada Castells fulleja la magnífica edició que els d'Arola han fet d'*El pessebre*, de Joan Amades, i amb ironia confessa: "M'estic tornant una mica carrinclona... bé, ara és diu *indie*", com determinades actituds paral·leles a l'autoajuda, al bonisme, al *hippie happy*. Ja ho advertia aquell programa musical de TV3, *Que vénen els indis!* Doncs ja són

aquí. Com ara el cinema de Marc Recha (*Petit indi*), periodistes com l'omnipresent (sí, i encantadora) Bibiana Ballbè, la música dels barbuts Manel i llibres com *La memòria de les formigues* (Amsterdam), de Iolanda Batallé, nomenada nou talent Fnac, que divendres passat va ser presentat amb una lectura de fragments a càrrec de Joel Joan (un *indi*, però

pel vessant polític: independentista... Que la partició del títol no us faci pensar en arrencadors de queixals!), música de Nausica, un dels grups de Francesc Miralles (*indies* fins a l'extrem, amb perdó, perquè és una actitud gens *indie*) i una xerrada de ritme pausat i intimista entre l'autora i Ricard Ruiz. El terme *indie* surt d'*independent*, quan a la dècada del 1920

productores modestes dels EUA van plantar cara a les *majors*. Una definició que inclogui les moltes activitats i maneres de pensar que s'aixopluguen sota el terme *indie* seria el no tenir un contracte important, anar per lliure, crear al marge del mercat dominant. I una recomanació final: no us perdeu l'exposició *Monzó* (i obriu la porta del WC que hi ha al bar).

Comediants engega la seva col·laboració amb el Teatre Romea amb l'espectacle 'Num3r@lia'. Al Brossa fan un espectacle amb poemes visuals ■ XAVI FORMENTÍ / E.P.

Crítica circ

Jordi Jané

Massa peròs

Íngrid Esperanza i Claudio Infierno durant la seva actuació al quadrant del llit volador ■ CRISTINA CALDERER

Llits

Dir. i esc.: Lluís Danés. Textos: Feliu Ventura. Música: Lluís Llach i Borja Penalba. Cor.: Mar Gómez. Amb Albert Pla, Lídia Pujol, Alba Sarraute, Íngrid Esperanza, Jordi Gaspart, Fabrizio Giannini, Ignasi Gil, Claudio Infierno i Armando Rabanera. TNC, 17 de desembre

Lluís Danés ha volgut rendibilitzar l'èxit de *Tranuites* (AVUI, 6.1.07) amb un espectacle plantejat no sé si com a musical de circ o com a fris estètic. Amb una evident falta d'assajos, *Llits* no té gens en compte ni la simbologia, ni el ritme, ni els ecos, ni la sempre possible transcendència metafísica que el territori dels somnis servia en safata per als números de circ. La nit de l'estrena, *Llits* va ser una mena de cosa sense ritme, un si l'encerto l'endevino sense cap ni centener. Per començar, em sembla al·lucinant que al TNC un protagonista digui "per la tarda" i "per la nit" o com vacil·la entre *quadruple*, *quàdruple*, *quàtriple* o *quàtriple* salt mortal (algú s'imagina un cas similar a la *Comédie Française*?). Malbaratar textos de Feliu Ventura (com a la seqüència del llit gronxant-se, en què la imatge circense ja ho suggeria tot i més), no és cap favor, com tampoc no ho és minimitzar l'impacte emocional de bons números de circ no justificant-los dramàticament.

El mateix Danés afirma que no hi entén, de circ-sort que ja ho diu ell-, i el *coach* Olivier Roustan (Sama, Samaruck...) no ha pogut estar sempre al peu del canó. Resultat? Números prometedors (la gàbia, la perxa oscil·lant d'Ignasi Gil, les teles sobre llit volador, l'entrada dels espolsamatalassos i encara d'altres) s'han quedat a mig camí. A can TNC encara no han entès que un bon número de circ no es construeix en quatre dies. D'altra banda, números com la roda de Leonardo de Jordi Gaspart es veuen limitats per una penosa i bastant inútil escenografia que només els deixa dos passadissos en forma de T.

El TNC ha de saber que presentar un número de circ vol mesos d'assaig

L'endemà de l'estrena Lídia Pujol (Lèctica) deia a TV3 que "a *Llits* no cal buscar una dramàtúrgia". Dona! No bastir una dramàtúrgia per a un espectacle és com no calcular les dimensions i el tipus de ferro per a l'estructura d'un edifici. Tot plegat, massa peròs per a un muntatge de pressupost molt superior al de produccions més modestes però més imaginatives i respectuoses amb l'art del circ.

Llàcer, encara que "fa temps que no controlo, no sé si continua dirigit per mi", apunta l'implacable director de *La doble vida d'en John*, en cartell al Condal. Però l'hem vist als crèdits. Qualsevol dia pot passar a treure-hi el nas!

Màgia participativa

El Teatre Gaudí Barcelona (TGB) també ha optat per sorprendre tota la família amb dues propostes de màgia que s'engloben sota el nom de *Il·lusionàrium*. "La companyia Aliskin & Lluna fa *Nadal Màgic*, amb molts efectes impactants, mentre que Sasha, un mag de Sarajevo molt jove que parla molts idiomes, treballa amb l'ajut del públic. O sigui que hi podran participar a partir

Les noves tecnologies encenen la imaginació dels exploradors del teatre familiar

de qualsevol edat", diu Jesús Fernández, del TGB. L'obra es diu *Coses que passen*.

Més màgia al Teatreneu amb *Déjà vu*, un elegant muntatge de gran impacte plàstic, que combina la màgia amb l'acció teatral. La direcció és de Mag Lari i Jordi Duran i els intèrprets són l'il·lusionista Edgard Mauri i l'actor Víctor López. I al mateix teatre la màgia estable d'*El club de la màgia*.

Animació en 3-D

Les noves tecnologies encenen la imaginació dels exploradors de teatre familiar. A *Flus i el misteri de les òrbites canviants*, de la companyia El Fanàtik Visual, els tradicionals titelles s'alien

amb l'animació en 3-D per narrar una història de ciència-ficció i naus espacials. I al gener, estrena de tres nous espectacles!

Hem fet un petit repàs del més nou de la cartellera, però no oblideu que encara continuen les representacions de *La Bella y la Bestia*, i que per cap d'any faran una funció especial amb cotilló i brindis amb els artistes. Al Jove Teatre Regina reposen el ja tradicional i exitós *Conte de Nadal*, de la companyia La Trepa, visual i efectiva per a tots.

Els espectacles que hem citat estan tots en cartell però en dies i horaris que cal consultar a la cartellera, on també hi ha un munt d'ofertes per als més petits. ■